ŽENSKÁ HLÍDKA

Pořadatelka M. Burešová

FR. KVAPIL:—

Žeň kvetla bohatá, jak zlato klasy svítí,
však bouř se přihnala, s ní vichr, krupobití.
Kde niva jásala vstříc nebi plná vnad,
pouť, zkáza, neštěstí teď zeje odevšad.

A přišel hospodář: měl horkou slzu v oku,
když zřel, že zmařeno, co dal trud mnoha roků.
Však dlouho neváhal — on chopil ra dlo zas,
v zem zasadil a děl: — Je k nové setbě čas!

JEŠTĚ DOSUD SE VÁLČÍ.

Pozornost všeho lidstva, všech národů, jak tam za mořem, tak i zde, jest obrácena k zápasícím mocnostem. Jaký bude výsledek a jaký konec a kdy?—

Ubohý, ubohý lid! Čím si jen zasloužil tento krutý trest, který jest mu snášeti? Čech vždy a vroucně miloval svoji drahou vlast, miloval v ní každou píď země, každý keř, každý strom a vůbec vše, co s ní souviselo. A ti, kteří se z vlasti přesídlili do Ameriky, dlouho, dlouho si nemohli zde uvyknouti a jen poměry finanční je zde přiměli, by se obětovali. Co slzí prolili, nežli konečně trochu odvykli. Zrovna jako dítko odešlé od rodičů teskní a skorem smutkem až zmírá, tak věrný syn a dcery matky Čechie trpěli, až konečně s tichou resignací se smířili s osudem svým!

A dnes ta krásná drahá zem jest opuštěná od věrných synů a otců rodin, kteří se dožili hrozných chvil, bývše odtrženi od svých milých, by se snad již nikdy s nimi nesetkali... Kdo se bude starati o sirotky, o ženy jejich?... budou ponechání osudu snad?! — Ubohý lid český, neměl nikdy na růžích ustláno. Teď však zapad' teprve do samého trní!

Čech vždy tak vroucně svoji vlast miloval a to snad proto, že byla stále pronásledovaná a utiskovaná. A jest přirozeno, že člověk v obavě, že ztratí to, co jest mu drahé a milé, tím více a úžeji lne k tomu, co mu nejdražším!

Teď ale nebyla zasažena jenom vlast naše, ale mnoho jiných, které potkal tentýž osud!

Ubohý lid, který musí prožívati doby strašného tohoto řádění a ku všemu snad bude jemu ještě snášeti hlad a zimu.

My zde, kteří se zdáli toužebné a s napnutím očekáváme zprávy z bojiště a jsme uchráněni všeho nebezpečí, bychom měli míti alespoň trochu citů pro ty, již trpí a jak zprávy dosvědčují, že budou trpěti ještě více, až zásoby potravy dojdou a zima se dostaví.

Jaké hrozné postavení to musí být pro každého, má-li ku všemu utrpení ještě snášeti hlad! Protož hleďme každý z nás přispěti dle možnosti k ulevení alespoň částečné těm ubohým trpícím, by ještě ke všemu nezmírali hlady a zimou!

O, strašné a hrozné doby utrpení nastaly lidu celé Evropy! Jak skončí celý tento krvavý boj a kdo bude vítězem, ukáže doba! Doufejme jen, by ta doba přišla co nejdříve!

* * *

V Evropě bojují muži o vítězství, do něhož byli proti své vůli zavlečeni. Ale zde se utkaly ženy v boj politický a sice ze své vlastní vůle.

Máme dvě silné strany — pro a proti volebnímu právu žen. Každá má silné důvody na své straně, proč chce zvítězit!

Kdyby se tu jednalo pouze o vržení hlasů žen při volbě a ženy se spokojily s tou vymožeností, ny jim bylo dopřáno ve výběru mužů schopných ku řízení a zastávání úřadů jim svěřených, toužbych byla s tělem i duší pro volební právo žen. Jak ale okolnosti nasvědčují, že mnohé ženy zasahují příliš daleko, jest tudíž obava, by poměry se spíše neshoršily, než zlepšily.

Dle mého náhledu měly by míti ženy též právo jako muž rozhodovati, kdo má říditi naše veřejné, společné zájmy, ale stává tu obava, že žena půjde ve své náruživosti příliš daleko a že pak bude žena ženě největším nepřítelem, jak již nyní jest v mnoha případech zřejmo.

Ženy úkol a její povolání, jak ve výchově dítek tak i v řízení domácnosti jest velice důležitý a na něm spočívá jediné, jak blaho rodinné, tak i blaho celého národa.

Proto žena s její velkou zodpovědností by měla býti velice opatrnou, by poměry již teď v mnoha případech ubohé, se ještě více nezhoršily. Proto jest zapotřebí velké opatrnosti v jednání jejím.

* * *

Třetího listopadu připadnou nám všeobecné volby — státní, okresní a ve větších městech školní. Nám ženám jest udělené právo súčastniti se volby školní rady, což jest velice důležité pro každou matku a nemělo by býti jediné matky, která by tohoto práva nepoužila, neb matka dává základy výchovy a tu přirozeně má dbáti, by škola byla řízena tak, aby její dítky obdržely toho základu, na němž jejich budoucí charakter spočívati bude. A tu je nutno míti ve školních radách muže schopné, spolehlivé a dobré pověsti mající. V Omaze připadá volení osmi členů do školní rady. Jsou v poli dva lístky — jeden je označen lidový (Peoples) a druhý občanský (Citizen) a na obou jest většina dobrých a spolehlivých mužů a tu nezbývá nic jiného pro jednu každou než vybrati si muže dle vlastního poznání. České ženy by měly brátí zájem a súčastniti se voleb, by dokázaly, že i ony jsou schopny v případu tomto rozhodovati.

Budoucí radě předléhá mnoho důležitých otázek k rozhodnutí. Jako na příklad technická vyšší škola a jiné důležité otázky a proto je nutno míti obezřelé a schopné muže v školní radě. Ženy, konejme svoji povinnost v zájmu našich dítek!

NEPŘEDVÍDANÉ SETKÁNÍ.

Jednoho dne usmyslil si mladý muž, vládnoucí pěkným jměním, že se ožení. Mladá dáma, s kterou se spojil, byla vzor krásy, on zbožňoval ji a aby svého štěstí úplně a nevyrušován mohl užíti, uzavřel pan Gontold, že zaveze svou paní na venek, kde s ní stráví zimu.

Měsíc dařilo se všecko dobře, avšak již po šesti týdnech stal se tento pobyt zamilovaným manželům nudným a nesnesitelným tak, že se odhodlal utéci za každou cenu do sídelního města, aby ušel hrozícímu spleenu.

Než co starostlivý manžel nemohl své paní jen tak zhola říci: "Nudím se u tebe."

Vzal tudíž útočiště k jiné vojenské lsti a jednoho dne obdržel od svého nejlepšího přítele v Brusselu psaní, jež ihned předložil ubohé oklamané a s nejmrzutější tváří na světě pravil:

"Milá ženuško, velice důležitá záležitost volá mne do Havru. Odcestuji, abych tě nejdéle ve 14 dnech zase obejmul."

A za touto předstírkou odcestoval chytrák na místě do Havru do sídelního města.

Po čtrnácti dnech obdržela paní dopis z Havru, opatřený náležitou poštovní známkou, v kterémž sděluje jí drahý manžel, že vzdor svému nejvroucnějšímu přání nemohl přivésti započatou záležitost ku konci a že tudíž nejspíše bude nucen ještě tři celé měsíce zůstati od ní vzdálen.

Z počátku byla mladá paní nad tím nepotěšitelná — rozplývala se v slzách. Jelikož ale stále plakat nelze, uvážila mezi tím, že by nikterak nebylo na škodu, kdyby strávila čtrnáct dní v hlavním městě, aniž by o tom svého manžela uvědomila.

A skutečně, již následující neděli dala se uvésti paní Gontoldová do nejskvělejšího veřejného plesu, avšak sotva že přestoupila práh taneční síně — stála tvář v tvář před svým manželem.

Tento nemohl svým očím uvěřiti, domníval se, že sní a protřel si prudce oči, uchopil mladou dámu za ruku a zvolal zuřivě: "Co zde děláš?"

Paní zbledla — rychle se však vzmužila a vpravila ve svou úlohu:

"Co ráčíte, můj pane?" tázala se. "Nemám tu čest vás znáti!"

"Co? Ty se opovažuješ, nehodná!"

"Můj pane," převzal slovo průvodčí paní, "jakým právem urážíte tuto dámu; to trpět nebudu!"

"Ďáble, tato dáma jest moji ženou..."

"Lháři nestoudný!" zvolala dáma v nejvyšším rozhořčení.

Z výstupu stal se škandál, policie vložila se v to a pan a paní Gontoldovi předvedeni jsou před úřadujícího komisaře.

"Pane komisaři," prosila dáma, "ujměte se mne; nerozumím výjevu, jaký cizinec se mnou hráti míní. Můj muž jest v Havru, o čemž vás na štěstí mohu okamžitě přesvědčiti, neboť mám při sobě psaní, které mi z onoho města zaslal."

A mladá paní ukázala psaní.

Pan Gontold počínal si jako sběsilý. Neměl však při sobě žádné legitimační papíry a proto byl zatknut a prozatím strčen do díry.

Paní ale vrátila se bez odkladu v manželské obydlí na venek, kamž ji manžel záhy následoval, avšak růžový zefír lásky proměnil se v prosincovou bouři — a oba zadali za rozvod.

Následující dopis obdržela zdejší slečna Zdenka Potzova z Čech od své matky. Obsah dopisu zajisté bude zajímat čtěné naše příznivce.

Telčice, Čechy, 16. září 1914.

— Má drahá Zdenko! Lístek ze dne 18. srpna jsme včera t. j. 15 září obdrželi a jsme rádi, jen když aspoň ten přijde a když víme, že jsi zdráva. Vzpomínáme stále na Tebe a buď ráda, že's tam, aspoň snad ty stesky a nářek neslyšíš. Skoro z každé rodiny tam někdo je a minulý týden jsme dostali lístek od Vény z Bdína, že jede do neznáma. Ačkoliv není vojákem, nebyl totiž odveden, přišel mu povolávací lístek a musel druhý den rukovat. Snad jej vzali, že je řezník anebo proč, nevíme. Vždyť měl zlámanou nohu, že chodil po berlích. Kdybyste viděli, co zde přejede vojska raněného. Vlak za vlakem a všude je jich plno. Náš pán dal k disposici zámek Rosochatec pro raněné. Slečna Helenka prý tam bude vše řídit a teď zas připravují v zámku Zdechovském 10 postelí pro raněné. Takto nám posud nic neschází, vše je ovšem dražší, ale práce jde dost dobře. Včera jsme již domlátili parním strojem a teď se připravuje k setí. Všechen průmysl ale stojí, v továrnách se nedělá a Bůh ví, jak to vše dopadne. Všude musí být noční hlídky i u nás už musí každou noc dva hlídat; je to nařízeno a pod státní kontrolou. Měli jsme kolik neděl strašně sucho, za to teď již několik dní prší a hřmí jako s jara. Noviny žádné nejdou, ani odtud ani z Ameriky, ačkoliv bychom rádi četli, co o tom píšou. Zde se nedozvíme mnoho z novin, jsou každou chvíli konfiskovány. Proto se nemusíš trápit, nám dosud nic neschází a dá Bůh všemohoucí, že snad to vše šťastně přežijeme a, pakli ne, však na to nechci ani myslet, že by to bylo možné. Ze známých, co jsme se mohli dozvědět, jsou této ranění: Říhů Josef, Vondráků Josef a Jeník Vozáhů — jsou v nemocnicích. Kůrkovi už kolik neděl nevědí nic o jejich Václavovi; tak je buď zajatý nebo mrtvý. Žádný o jiném nemluví než o válce a každý je celý pryč. Čeho jsme se museli ještě k stáří dočkat!

Josefa Urbanová, Los Altos, Cal., dne 13. října 1914. — Ctěná redakce! Vědět Vám dávám, že mně sem "Pokrok", vzdor všemu, že není na něm udaná správná adresa, pravidelně dochází. Aby ale předešlo se možné mýlce, prosím tudíž za laskavé opravení té adresy. Tak, ctěné čtenářky "Ženské Hlídky", musíte Vám o pět něco napsat, abyste nemyslily, že snad nejsem již mezi živými. Muchý ze čtenářů by se též mohl domýšlet, že se ta hora, s níž mám tak rozkošnou vyhlídku, zatřepala a já že se nalézám v propadlině. Však nic takového, jsem doposud mezi živými a snad již nezažiju většího otřesu, jaký jsem posledně zažila. Tehdy s jedné strany padaly za mnou cihly z komínu a s druhé strany zase voda s kádě, ve výši 30 stop, mne zaplaviti hrozila. Všelikých neštěstí bylo mně již přežíti, však byla jsem opět tak šťastnou, že jsem bez pohromy z toho vyvázla. Tentokráte chci též zakončiti poslední můj dopis, v němž jsem přestala líčit, jak jsme totiž v sobotu v 9 hodin ráno přijely se sestrou do San Francisko, Cal., kdež byly jsme nuceny zdržeti se až do druhého dne, neboť sestra chtěla telefonovat své dceři, jež dlela návštěvou u mé dcery, provdané u Sebastopol, Cal., by též přijela do San Franciska a potom že společně odebéřeme se na určené naše místo. A toť víte, když se jeden nevyzná dobře v té angličině, že jsme byly nuceny někoho si najít a tu jsme sobě vzpomněly na pana Steigra, jehož jako dobrého přítele jsme znaly z Hamilton, Cal. Dosti brzo podařilo se nalézti pana Steigra, kterýž příchodem našim byl nemálo překvapen. Zvědév, o co se jedná, pan Steiger ochotně s námi došel na telefonní stanici, kdež v několika minutách podařilo se dceru sestřinu k telefonu přivolati. Ta však nám sdělila, že v sobotu není jí nijak možno na cestu se vydati, ale v neděli, že jistě do San Franciska přijede. To bylo tudíž příčinou, že jsme se v San Francisku déle zdržely. Na ceste z tel. stanice pan Steiger se nás ptal, zdali bychom si nepřály navštívit paní Dr. Petra. Ovšem, že jsme se zájmem nabídku jeho přijmuly a paní doktorovou navštívily. Celé odpoledne ztrávily jsme společně v parku a když konečně nadešla doba večerní, tu se sestrou chtěly jsme nastoupit zpáteční cestu k městu. Však paní doktorová, dobrá to duše a velmi milá společnice, tomu nedovolila, ba musely jsme s ní povečeřet a na její žádost celý večer u ní jsme setrvaly a ji obveselovaly, ježto její pan manžel právě nebyl doma a prvorozený synáček jejich byl poněkud churavý. Paní doktorovou nemoc milovaného dítěte rmoutila a proto jsme ji hleděly přítomností naší poněkud potěšit. Během večera sdělily jsme sobě navzájem naše strasti, při čemž většinu času meškaly jsme vzpomínkami ve staré vlasti, ježto paní doktorová něco málo před rokem teprve do této země přijela; mimo to nám též ještě zněla v duchu ta sladká řeč milované naší matičky, která nám velmi mnoho o staré vlasti vyprávěla, tak že za tohoto příjemného hovoru večer rychle míjel. Při loučení se paní doktorová nám slíbila, jakmile prý se nemoc synáčka zlepší, že nás též navštíví. Po tě pak odebraly jsme se na svá lůžka. Druhý den ráno v průvodu p. Steigra jsme šli k přístavu, kdež čekali jsme na sestřinu dceru, která kolem jedenácté hodiny přijela. Na zpáteční cestě však jsme pocítili hlad, proto jsme posnídali a pak teprve ku stanici Southern Pacific dráhy se ubírali. Zde byly jsme nuceny s p. Steigrem se rozejít. Při této příležitosti dovolím si p. Steigrovi za jeho vzácnou ochotu srdečně poděkovat, neboť skutečně platné služby nám prokázal — jest to dozajista věrný našinec. Ve dvě hodiny nás vlak již unášel do Los Altos, Santa Clara okres, Cal., kdež jsem již 12 roků bydlela. Jest zde pěkné údolí a též i příjemné podnebí, však pozemky jsou dosti drahé a když si člověk chce zde pozemek koupit, tak musí i to rozkošné podnebí dobře zaplatit. Jsou zde většinou ovocné sady a všeho druhu ovoce se zde pěstuje. Letos byla jej dosti ucházející úroda. Sena je též všude dosti. Ceny za ovoce, jež jest nyní již usušené a sklizené, byly též obstojné. Meruňky se prodávaly 10 až 12c libra, broskve — loupané — 10 až 12c a neloupané 3 až 5c libra. Švestky 4 až 12c lb. Musím se též zmíniti, že pí. doktorová skutečně svůj slib splnila a přijela nás i s p. Drem, Petrem a p. Chas. Steigrem navštívit. Návštěva jejich byla nám velice vítanou, však Dr. Peter s p. Steigrem ještě toho dne k večeru odjeli, kdežto paní Dr. Petrová celý týden milou svojí návštěvou nás oblažovala. A tu opět ten čas za milého hovoru nám tak rychle míjel, že jsme se ani nenadály, že zase loučení s tou vytečnou paní nám nadešlo. Při svém odjezdu paní doktorová nám slíbila, že nás nějaký čas navštívi s i tentokráte svému slibu dostála a skutečně milou návštěvou nás poctila. Přijela toliko ale na krátký jen čas. Jeden den totiž přijela a druhý den zase již odjížděla. Sdělila s námi, že přichází se rozloučit, ježto prý se budou stěhovat ze San Francisca do Beaumont, Cal. Věru smutné loučení to bylo s tak milou paní, ježto jsme tušily, že nyní tak snadno spatřiti se nebude nám možno, neboť nově bydliště jejich jest několik set mil odtud vzdáleno. Kdybychom se nyní chtěly častěji vidět, tu by nám ty návštěvy přišly dosti draze.— Však i naše drahé milovaná matka dne 7. července do staré vlasti se navrátila, tak že právě v tom nejhorším čase tam přijela. Těšila se, dobrá duše, jaké to bude mít radostné shledání a zatím asi velmi smutného přivítání se jí dostalo, neboť se musela asi loučit se synem a dvěma zeti, ježto jsou to posud mladí muži a možná, že všichni jsou již ve válce. Až do této chvíle jsme od naší matky slova neuslyšely a to asi nejspíše pro její nezměrný zármutek a také nemají asi kdy psát, neboť ať jest u snachy neb kterékoliv dcery, všude mají zajisté dosti práce, neboť všechny mají po statku. Následkem té nejistoty, myšlénky moje většinu času dlí ve staré vlasti, a jak smutno jest mi při těch vzpomínkách, milé družky, dovede si z Vás představit jen ta, která tam též někoho z příbuzných má. Tak ten osud jest mi letos jaksi nepříznivým, neboť stále nějaký zármutek srdce mé svírá. Není tomu dávno, co se odtud odstěhovala moje sestra paní Bulínová s její dcerou do Hamilton City, Cal. Po celý téměř rok jsme bydlely pohromadě, tak že za ten čas velice jsem na ně přivykla a nyní tudíž tím více se mi po nich stýská a je mi velmi smutno. — Váš náhled, paní Burešová ze So. Omahy, jíti totiž v takovém průvodu na houby, jest zajisté pěkný a kdybych byla bližeji, tu bych se k Vám též přihlásila, ať bych již sbírala houby nebo ne, jen když bych počet Váš pod tou fanglí rozmnožila, však s těmi houbami neb hubami 'bych jistě pozadu nezůstala. Srdečně zdravím milou naši paní pořadatelku, jakož i všechny čtenářky a dopisovatelky do "Ženské Hlídky". Zvláštní pozdrav můj náleží též manželům Steigrovým v Omaze.

— Ctěná paní! Věřím Vám, že tonete v starostech o své přátele, tak jako sta našich krajanů, kteří tam ve staré vlasti mají dosud svoje přátele, rodiče a i sourozence. Doufejme však, že válka brzy skončí a že se poměry utváří ku lepší spokojenosti všech. Srdečně Vás zdraví a bude se těšiti na opětnou brzskou Vaši návštěvu Hlídky Pořadatelka.

Teta Vitámvásová, Omaha, Nebraska. — Milé družky! Tak již máme po radosti, totiž po houbách, neboť právě, když byl jejich čas, by rostly a my abychom je sbíraly, pršelo bez mála celých 11 dnů, tak že houby hnily. Však někdo jich přece nasbíral dost, kdežto jiní zase nic a z těch jedlou jsem i já. Čekala jsem stáhnou tu vyprahlou kára, ale pí. Burešová asi věděla, že jest slabý podnik v špekulaci, tedy si pomyslila: Vy, báby, čekejte si na ten výlet, jen když já si zatím dosti hub nasbírám! Prosím Vás, paní Burešová, tedy aspoň nás pozvete, až budete vařit černého kluba! Však abyste se mně zrovna nevysmály, povím Vám, že jezdím na houby v automobilu. Tak: jeden den povídám sousedce, pojďme zítra na houby. — "Dobrajt", já půjdu. Jdu tedy pro druhou a ta také že půjde, kdežto ta třetí cosi kdesi naměkla, že prý až v pondělí, když v tom přijde pí. Dufková a praví: "Tyto, nebudete se zlobit, když s námi půjde ještě jedna?" — I ne, čím více, tím lépe. — Vy znáte Mrs. Windhaimovou? — No šůr! — Jejich přátelé, Mr. Dinuzzo's, mají novou káru, a ti prý nás v ní, kam budeme chtít, zavezou, a potom zase tam pro nás přijedou. — Nu, sláva, to pojedeme jako o sokolské slavnosti! Tedy jsme jely: Pí. Killiánová, Dufková, Windhaimová a Teta. Náš šofér, Mr. Dinuzzo, byl na to tuze hrdým, že veze houbařky a provezl nás zvláště skrze parky, boulevardy a my jsme ani příliš o ty houby nedbaly, jen když jsme se vozily, když tu najednou ocitli jsme se v louži. A byste věděly, předměstí Florence má krásné ulice, zvláště když prší. Však my dobře dojely. Konečné přijdeme na mýtinu a tu jsme křížem krážem prochodily a ztíží našly jsme jich každá košík, načež jsme snědly a vypily, co jsme sebou měly. Na to jsme šly na melouny a pak — pochodem s kopce dolů. U potoka jsme doplnily koše melisou a usedly na slunce, abychom oschly, při čemž velkomyslně čekáme na šoféra. Konečně přijel a s ním zároveň Mrs. Dinuzzo, aby prý nám pomohla nakládat, když tu Mr., jenž vlastní lékárnu, se nám dal do smíchu, s poznámkou, zda-li prý pěstujeme kočky, že jim neseme koření. Tak a přišťe jedem na houby do Council Bluffs, tam do těch topolů, kam opět pro nás přijede přítelkyně pí. Bukrová z Arlington, Nebr. Tam prý houby rostou kolem stohů. Však ale dobrá duše, pí. Bukrová, udělá asi lépe, když nás zavede do sklepa sbírat smetanu. Ach, ty ubohé houbařky...

UŽITEČNÉ POKYNY.

— Jak lze snadno loupat kaštany. Předně udělej řez, as půl coule dlouhý, na ploché straně každého ořechu, dej je do kastrolu, na každý kořík ořechů přidej půl kávové lžičky másla. Míchej jimi na mírném ohni, až se máslo rozpustí. Dej je pak na pět minut do horké trouby, pak je vyndej a malým nožem sloupni z nich slupku. Takovýmto způsobem nejen slupka že se sloupne, ale s ní též i kůžka s jádra.

— Jak lze vymýti stolní skleněné láhve. Naplň láhev do polou horkými mydlinami, do kterých přidej malou lžičku sody na prádlo. Přidej do toho trochu papíru z novin na malé kousky natrhaného a nech to hodinu neb půl; často s tím třeba zatřásat, pak vypláchni horkou čistou vodou a nech obrácenou vzhůru dnem odtéci, otři po vrchu a nech oschnouti.

— Ku oprašování prachu z pleteného nábytku použij barvířské štětky.

— Skvrny rezavé na jemných látkách lze odstraniti tímto způsobem: Posyp rezavé místo práškem (Cream of tartar) a sbal tak, aby prášek ostal na poškozeném místě, vlož látku do čisté mísky, do studené vody, dej na plotnu a pomalu hřej až přijde do varu.

Též lze odstraniti rez, když natřeme místo citronovou šťávou a posypeme hojně solí a necháme na slunci několik hodin. Aneb když natřeme místo rozředěnou kyselinou Hydrochloric acid.

— Ku čištění podlah z tvrdého dřeva. Dej jeden díl vosku a dva díly terpentýnu. Dej vosk na plotnu rozehřát, pak do něj nalej terpentýn a dobře vše promíchej; udělá se takto hustá kaše.

— Ku odstranění mastných skvrn s hedvábných neb vlněných látek. Pokryj skvrnu hojně naškrabaným v jemný prášek francouzskou křídu, sbal látku a nech as 24 hodin ležet, pak zlehka otři čistým plátnem a je-li skvrna ještě znatelná, tedy opakuj ještě jednou celý proces.

Důležitost čistoty.

Nechť jest člověk jakkoli chudým, přece vyvolá respekt každého, je-li zcela čistým, kdežto každý se otřese před člověkem špinavým. Bojí se ho. Nestačí však čistiti pouze zevnějšek; musíme dbáti i o svůj vnitřek. Dovolíme-li, by se v těle našem hromadily látky neztravitelné, nečisté a jedovaté, voláme sami na sebe neštěstí. Naší povinností jest hned z počátku vzíti na pomoc Trinerovo Léčivé Hořké Víno. Tímto lékem v dávkách přiměřených odstraníme z vnitřnosti, co tam nepatří, co tam kvasí a hnije a zanechámě vše čistým a silným. Takové vyčištění jest důležitým v mnohých chorobách a mělo by býti pravidlem při náhlé nevolnosti, slabosti, nastuzení, bolestech v životě, zácpě a následcích její. V lékárnách. Jos. Triner, velko-výrobce léků, 1333—1339 S. Ashland ave., Chicago, Ill.

Učiňte jen jedinou zkoušku s Trinerovým Linimentem a zvolíte jej pak vždycky při bolestech ve svalech, kloubech, v prsou a v kříži. Cena linimentu 50c, poštou 60c. — Advertisement.

— **Žena** napraví přírodu, zaženo hälotok Novákovým matičním balsámem. Viz oznámku na jiném místě t. l.